

sig til i september 1992 under indtryk af det, der skete, hvorefter renten i Storbritannien – jeg har tallene her – faldt markant. Engelske erhvervsfolk, økonomer og politikere jublede, og de skulle i hvert fald ikke tilbage i den økonomiske spændetrøje, de selv frivilligt havde placeret sig i. Det er jo læren fra dengang. Er det ikke rigtigt?

Selvfølgelig er devalueringer ikke noget, man bare skal gribe til; men i ekstreme situationer, hvor man på grund af slendrian tidligere selv har bragt sig i en sårbar situation, kan det være et instrument, som er godt at benytte, hvis man har det og kan benytte det. Men det kan man jo ikke, hvis man er indenfor, og er det ikke også rigtigt, at Danmark klarede krisen denne gang, fordi vi havde orden i tingene, så vi kunne klare krisen?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke kunne bede sine dygtige embedsmænd om at arbejde lidt mere med denne sag om Sverige og England, for jeg tror, der er væsentlige huller i det baggrundsmateriale, statsministeren råder over til besvarelsen af spørgsmålet i dag.

F.eks. vil statsministeren jo kunne sætte sig ind i den situation, som ville være opstået for Sverige og England, hvis de dengang havde været forpligtet af euroreglerne. Det ville uden tvivl have medført, at for at undgå, at produktionen skulle gå helt i stå – hvis man da skulle opretholde den høje valutakurs – ville man have været nødt til at f.eks. nedsætte lønningerne drastisk. Det ville have været prisen for at undgå en devaluering, det ved statsministeren jo godt, og det ville have haft store omkostninger, også sociale, i både det svenske og det engelske samfund, hvis man ikke havde kunnet lave disse devalueringer på det tidspunkt.

Jeg vil egentlig godt spørge statsministeren, om ikke statsministeren kunne få udarbejdet en sådan redegørelse for, hvordan det ville have set ud, hvis man havde været forpligtet af ØMU-reglerne.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er lidt forunderligt at høre statsministeren besvare spørgsmålene her i dag.

Det må skulle forstås sådan, at i eurolandene går det ifølge statsministeren godt, men uden for eurolandene går det skidt. Og hvis man så kan fremdrage nogle eksempler, hvor det faktisk går godt med at bekæmpe arbejdsløsheden,

siger statsministeren: Jamen så er det bare sket på bekostning af det sociale system.

Så sidder jeg og tænker på Danmarks situation, for den ene pjece efter den anden fra regeringen fortæller jo om, hvor fremragende det går i Danmark, at arbejdsløsheden falder, og at regeringen vil tage de og de initiativer på det sociale område. Men Danmark er jo ikke med i euroen, så jeg vil godt spørge statsministeren: Mener statsministeren virkelig, at der er en modsætning mellem at gøre det godt over for arbejdsløsheden og i det sociale system og så at være uden for euroen? Det er jo præcis det, statsministeren siger, og det kan jeg bare ikke få til at passe med alle de rosede pjecer, regeringen hele tiden udsender om sit eget arbejde.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Først vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard: Husk, at nu er euroen og den fælles valuta ikke længere en teoretisk størrelse, den er en realitet, og der bliver over tid flere medlemslande end de 11, der er i dag!

Og videre til hr. Frank Dahlgaard: Husk også, at halvdelen af vores eksport går til det område! Der er intet andet enkelt område med en fælles valuta, med én valuta, der modtager en så stor andel af vores eksport som netop det område, og derfor er læren uomgængeligt, også af vores historie, at Danmark klarer sig bedst over for internationalt pres ved at være medlem af et fælles valutaregime. Det var vi umiddelbart efter krigen med Bretton Woods-aftalerne, og det var vi i EMS-systemet, og logikken er, at det bliver vi også i den fælles valuta. Det er min centrale argumentation.

Så kan man godt, som hr. Kjeld Albrechtsen vil, begynde at diskutere, hvad der ville være sket i Sverige, såfremt, ifald og under hvilke forudsætninger, men det kommer der jo ikke noget godt ud af; vi bliver ikke klogere af det. det, vi skal forholde os til i dag, er: er det en fordel for Danmark at komme ind i det fælles valutaområde, eller er det bedst for Danmark at blive udenfor? Og her er det, jeg siger: Der er tre grundlæggende årsager til, at det er en fordel for Danmark.

For det første: Det beskytter os mod internationale valutakriser, og vi har sandelig brug for at have en sådan beskyttelse – måske ikke så meget lige her og nu, men vi må jo også alle tænke på næste år og næste år og næste år og næste år igen. Vi ved jo, der kommer økonomiske konjunktursvingninger; det gør der i den